

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanych: P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i
Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji
o ustalenie pozycji rynkowej i nałożenie obowiązków regulacyjnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 26 lipca 2012 r.,

- 1. umarza postępowanie kasacyjne;**
- 2. cofa pytanie prawne skierowane do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przedstawione w pkt 1 postanowienia z dnia 16 października 2013 r., zarejestrowane w Trybunale pod sygnaturą C-633/13.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 26 lipca 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 października 2011 r. w punkcie I w ten sposób, że nadał nowe brzmienie punktowi czwartemu decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 18 grudnia 2008 r. oraz w odniesieniu do kosztów procesu, a

w pozostałym zakresie oddalił apelację Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji z/s w W. (powód).

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 44 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19 i art. 288 TFUE przez przyjęcie, że wymóg uzyskania zgody Komisji Europejskiej na nałożenie obowiązku regulacyjnego na podstawie art. 44 Prawa telekomunikacyjnego nie oznacza, że Komisja musi wydać w tym przedmiocie decyzję, podczas gdy wymóg udzielenia zgody Komisji w formie decyzji wynika wprost z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o skierowanie przez Sąd Najwyższy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego.

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Najwyższy wystąpił do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 ust. 3 TFUE z pytaniem prawnym o treści „czy artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz. Urz. UE L 108, s. 7-20) należy interpretować w ten sposób, że w ramach obowiązków związanych z kontrolą cen, krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć na operatorów posiadających znaczącą pozycję na rynku obowiązek polegający na zakazie stosowania zawyżonych stawek za zakańczanie połączeń głosowych w sieci telefonicznej takich operatorów?”.

Pismem z dnia 11 lutego 2014 r., pełnomocnik powoda cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 391 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd Najwyższy jest związany oświadczeniem skarżącego o cofnięciu skargi kasacyjnej. Cofnięcie skargi powoduje obligatoryjne umorzenie postępowania. Dotyczy to także sprawy takiej jak niniejsza, w której Sąd Najwyższy

przedłożył Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prawne na podstawie art. 267 ust. 3 TFUE.

Umorzenie postępowania kasacyjnego powoduje, że rozstrzygnięcie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionego w niniejszej sprawie przez Sąd Najwyższy pytania prejudycjalnego stało się bezprzedmiotowe. Celowe jest zatem wycofanie przedłożonego pytania.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.